

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: A koronázási nap ingyen ebédei

Forrás:

Magyarország

Bp.

(Hely)

1916 XII 30

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.54

Hely

Idő

"1916"

Személy

Helyezés

362.54, 1916

Budapesti Könyvtárak Névtára, 1919.

A koronázási nap ingyen ebédei

Tülekedés a jegyekért — Kerületenkint több-több ezer jegyet osztottak ki

Tegnap este fejezték be a koronázási nap ingyen ebédjegyeinek szétosztását. A székesfőváros központi konyhájában az esti lezárásnál összesen hatvanezer jegyet jelentettek be a különböző kerületek s így hatvanezer adag meleg gulyás készül el a koronázási nap délelőttjén a központi konyhában, ahonnan már délelőtt 10 órakor kezdik meg a különböző iskolák számára a szétküldést.

Az utalványokat, — mint ismeretes — a kerületi előljáróságok osztották szét a nép között, amely a megjelölt napokon ezrével ostromolta a kiosztó hivatalokat.

— Meleg gulyást kérek!

Jobbára majdnem mindegyik ezzel a kéressel jött be Kada Arpád tanácsos aiján, a hetedik kerületi előljáróságon, ahol tegnap délelőtt mi is jelen voltunk a jegykiosztásnál. Ebben a hivatalban már délig ötezer nyolcszázhatvan jegy fogyott el. Megnyomorodott alakok jöttek-mentek, egymás kezébe adták a kilincset; ványadt asszonyok, ijedős öregék, hust régen nem látott sóvárgó arcok, ineliljgens szegények össze vissza sókása. A szegények fölkészülése a nagy ünnepre szomorú volt nagyon...

— Meleg gulyást kérek. — köszöntött be egy urias külsejű, ezüsthaju kopottas, koravén nő, aki kéréséhez még félve tette hozzá:

— Heten vagyunk uram, hat gyerekem van, ha annyi utalványt kaphainék, szépen megköszönöm.

Ótöt kap csupán, mert négy gyermeke még a tizenkét éves nem töltötte be s így azok közül kettő-kettő számára csak egy-egy utalványt, illetve fél-fél adag gulyás ad-

ható ki a rendelet szerinti. Az asszony elszomorodott s még ijedősebben nézett a tanácsosra!

— Jaj, kérem uram, a nagy lányom nem jöhet el az ebédre, vihetek-e majd oda egy csöbröt, hogy abban hazavihessek neki is jó meleg gulyást?!

— Hiszen munkaszünet van jó asszony, elmehetne hát a lánya is...

— Dehogyan menne, dehogyan. — siránkozott az asszony — szegényke nagyon szegény s a szegénységét, azt mondta, inkább nem eszik hust soha, mégse jön el...

— Inkább nem eszik hust soha, ebben a pár szóban de benne él a szegény nép örökös hustalan napja! Jöttek is mind sorjában s a többi között megdöbbenve vettem észre egy általam ismert, valaha ragyogó napokat látott szegényes külsejű asszonyt. Gyerekkoromban sokszor láttam hintón, amin a zuglói Csávolszky kastélyba hajtattott, láttam a rákosi réteken vadászatra ügélő vendégcsereg között büszke paripán... Akkor és most! Hihetellennek vélném, ha nem láttam volna saját szememmel és nem hallottam volna a beleges, erőllen hangját:

— Itt kaphatok utalványt kérem, a meleg gulyásra?!

Es félénken mondta el még a további kívánságát:

— Az aréna-uti iskolába kérném, mert ahhoz lakom közel... Az István-uton...

— Hányat?!

— Egyet — hangzott a válasz — magam vagyok csupán...

*

Az egykori dáma után a kulbacs vélel- len éppen egy zuglói asszonyt sódort a tanácsos asztala elé. Zuglói asszony, messze a Hajcsár-utóról, a Csávolszky-kastély közelé- ből, onnan, ahol az előtte levő asszonynak valamikor fényes vendéglátásban volt része... Még alig mondta ki ezeket a szavakat, ma-

gam vagyok csupán, — amúgy a hajcsár-uti asszony közbevágott:

— Nekem kilenc gyereket adott az Ur- isten. Tessék tiz utalványt adni!

Es felvonultak a kánták, a mankósok, a rokkant állományba helyezett volt katonák is. Egy-egy utalványt kértek valamennyien s boldogan nezegetve olvastatták a betűt:

— Fél liter ingyengulyás, fél liter ingyengulyás — rebésgették.

— Lesz hus is benne?! — kíváncsiskod- tak többen a tanácsosnál.

— Persze, hogy lesz, persze — biztatta őket a tanácsos — legyen is ám hozzá jó étvágy!

Es kifelé ment az ajton, a három szo- moru mankós civil, volt katonák... Két óra volt már, hivatalos órák vége, de még töme- gekben lepték el az előszobát a folyosót, a kapualjat, a meleg gulyásra éhezők, akik ér- dekelve fogtak el engem a lépcsőn:

— De azért ugy-e, délután meg kapha- tunk jegyet?!

— Hogyne, hogyne!

— Azért ám — rebegték szegények — mert azon a napon mi is jól akarunk lakni!

Kovács Lydia.